

Η συγγενείά μας με το Θεό

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν έλθη το Άγιο Πνεύμα στην ψυχή, κάνει φυσικώς τον άνθρωπο συγγενή με το Θεό σε τέτοιο σημείο, που η ψυχή φωνάζει με μεγάλη κι αναμφίβολη βεβαιότητα προς τον Κύριο: Πατέρα!

Ο λόγος αυτός του Οσίου Γέροντα Σωφρονίου του Essex, δεν εκφράζει μόνο την προσωπική του εμπειρία αλλά και τη διδασκαλία της Εκκλησίας ότι ο Θεός είναι οικείος με τον άνθρωπο.

Η πίστη που περιορίζει το Θεό στα ύψη, έξω από μας, απόμακρο, αυστηρό και απρόσιτο, στην πραγματικότητα ενθαρρύνει τη μοναξιά του ανθρώπου, την ταλαιπωρία και τη μιζέρια του. Η προσκόλληση, από τη άλλη, σ' ένα Θεό παντοδύναμο, καλοσυνάτο και βολικό, εξυπηρετεί νευρωτικές ανάγκες που δείχνουν ανασφάλειες και αρρωστημένους συναισθηματισμούς.

Ο Θεός της Ορθοδοξίας, ο Θεός των Πατέρων ημών, έρχεται σε μας από αγάπη που σέβεται την ελευθερία μας, που αναγνωρίζει την ιδιαιτερότητά μας και επιθυμεί τη δημιουργία αληθινής σχέσης.

Η εγγύτητα με το Θεό, ως παιδί με πατέρα, δείχνει το πόσο ο δικός μας Θεός διαφέρει από την αντίληψη που έχουν για το Θεό οι διάφορες θρησκείες και αιρέσεις. Όπως και παλιά, εξ αιτίας αυτής της αντίληψης, ταλαιπωρούνται οι άνθρωποι με φοβίες, ενοχές και αντιπαλότητες.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν ομολογιακά Ορθόδοξοι που θεωρούν το Θεό εντελώς διαφορετικά από ό,τι τον θεωρεί η Ορθοδοξία. Αυτό, βέβαια, πηγάζει και από τη λανθασμένη κατήχηση, από ανθρωπομορφισμούς που στηρίζονται σε τραυματικές προσωπικές εμπειρίες από θρησκευτικές επιδράσεις.

Η διδασκαλία της Εκκλησίας για το Θεό και τον άνθρωπο στηρίζεται στην εμπειρία. Το Άγιο Πνεύμα πληροφορεί τον άνθρωπο ότι ο Θεός τον αγαπά ως υιό, ως οικείο και συγγενή. Τότε αποκτάται μια άλλη σχέση μαζί Του, μια οικειότητα και χαρά γι' αυτό που του δίνεται ως δώρο: να λέει και να βιώνει το Θεό «Πατέρα».

Η τήρηση των εντολών, ο αγώνας που απαιτείται, η προσευχή, ο εκκλησιασμός, η μετάνοια, η νηστεία και ό,τι η πνευματική ζωή συνεπάγεται, γίνονται χωρίς πίεση, όχι ως καθήκον αλλά ως εσωτερική ανάγκη. Η ζωή με τις δυσκολίες της γίνεται απλή, αυξάνονται οι ευλογίες και οι χαρές, γιατί αναγνωρίζονται πιο άνετα από πριν.

Είναι λυπηρό να ζει κανείς χρόνια μέσα στην Εκκλησία και να μην βιώνει τη στενή σχέση με το Θεό, που πηγάζει από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό δείχνει μια προσκόλληση στο «γράμμα του νόμου», που, ενώ στην αρχή μπορεί να βοηθά στην προσαρμογή, στη συνέχεια πνίγει το πρόσωπο και δεν το αφήνει ν' αναπτύξει μια ώριμη σχέση με το Χριστό.

Το σημείο της αγαπητικής σχέσης με το Χριστό που δείχνει πνευματική ωριμότητα βρίσκεται στη συγχωρητικότητα, την επιείκεια, την κατανόηση, τη συμπάρασταση, την ανεκτικότητα. Η οικειότητα και η «συγγένεια» με το Θεό φαίνεται στην απόκτηση των δικών Του ιδιοτήτων που κυρίως είναι η αγάπη και η

ταπείνωση. Τότε γινόμαστε, χωρίς ασφαλώς να το επιδιώκουμε, πρόσωπα που αναπαύουν τους άλλους, που προκαλούν χαρά και ελπίδα ως «συμπολίται των αγίων και οικείοι του Θεού».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com